

VÁROSI ISTVÁN:

A KOLOS-KÓRHÁZBAN

I.

Harmat ragyog a párás gesztenyéken,
Émelygetősen hömpölyög az éter.
Vagy húsz helyen vagy húsz rigócska mókáz,
Alattuk áll a virágoszöld kórház.

Csíkos ruhák és sápadt emberarcok.
Már ismerem a párkányi parasztot,
Aki tegnap még zsákot hordott Léván
S ma már fekszik, mert hajnal óta vért hány.

Fehér köpenyben mennek az apácák.
A szentírás poklos mai mását
Keresgélnek most teremről teremre,
Előttük mintha Jézus lépegetne.

Egy-egy betegre bent az orvos rányit.
A részvét és az unalom csatázik
Szívében s míg a nővért kérdi halkán,
Nem tudja még, hogy melyik győz a harcban.

Itt is, amott is lázbeteg kiáltoz.
Már ébredesz a dunaparti város.
Ott húszezren a napra fölnevetnek,
Itt száz ember az életéért retteg.

Ó tiszta reggel, maradj itt, ne menj még.
Nézd, viszem már a Krisztus drága testét.
Belőle lesz a néhány most erősebb,
Belőle csittul néhány égető seb.

Az égen apró lyukacsák hasadnak.
Azokból hull a fény, a tűz, a harmat.
Vagy húsz helyen vagy húsz rigócska nótáz.
Tudják-e vajjon, hogy ez itt a kórház?

II.

Én nem tudom, hogy mit hoz még a végzet.
De azt tudom, hogy ez itt a szülészet.
Én nem tudom, a hideg hold miért lett,
De azt tudom, hogy itt fakad az élet.

Fehér hajók a titokzatos ágyak,
A szép öröm kék tengerére szállnak,
Arca ragyog tűz fiatal anyának,
Itt minden hétköznap derűs vasárnap.

Ó élet, élet, élet! Hát ki fejt meg?
Talánbizony a maszületett gyermek?
Vagy jobb fejtése volna az öregnek,
Ha napjai már végkép leperegtek?

Kérdezzetek. De hangja nincs a szónak.
Minek a kérdés boldog álmodóknak?
Felhőtelen és tisztán ragyogó nap
Aranyozza e boldog álmodókat.

Csitt, csitt, csicsíj! Az égi szépség bája
Mosoly gyanánt hull egy-egy csöppke szájra.
Halkan neszez az angyalkáknak szárnya,
Ha visszanézek, Isten megbocsátja.

III.

Keskeny padló az élet és halál közt:
Szürkésfehéren áll a műtőasztal.
Pirosra festi fürge vérpatakkal
A nyögdicsélő húszéves pilóta.

Az ablakon ijedtre tárult szemmel
Bekandikál a nyiló kerti rózsza.
Azt súgja tán: a születésem óta
Még ennyi vért nem láttam én e száron.

Leintették a füttyögő rigókat
A komolyabb és emberértőbb varjak.
A gesztenyéken zörögnek a gallyak,
Mint olvasók a dédanyák kezében.

Most altatják a véres kis pilótát.
A sorosnővér üdvözlégyet mormol.

Kemény inakkal áll a sápadt doktor,
Hogy a halállal birkózzék erősen.

A forró percek tétován suhannak.
Szárnyat bont egy-egy sóhaj is a szájon.
Tán nincs is szebb és szörnyűbb a világon,
Mint a szánó, de tehetetlen sóhaj.

A keskeny padló lassan összeomlik.
Él a halál és meghalt most az élet.
Megrázkódik a karbolos sebészet
És a pilóta lelke messze röppen.

IV.

A hegy felől csöpp szelecskék szaladnak,
Lábacskáiktól zizzen egy-egy ablak.
Futok, futok az élet kenyerével
És bebocsát a hűvös belgyógyászat.

Ez itt az Isten egyik furcsa kertje.
Virágait a jég ugyan már verte,
De most kihajt mind áldott fakadással:
Betegséggel lesz dús és szent a lélek.

Körüljáróm a sok hideg vaságyat.
Megismerem a könnyes Magdolnákat.
Megismerem a Tékozló Fiúkat,
Megismerem az égre néző embert.

Ezt itt behozták rettentő fekélyvel.
Annak agyán meg vér fakadt az éjjel.
Emennek szíve rossz malomként zörget,
Amannak arcán rothad a beteg vér.

Kiosztom lassan mind az édes Ostyát.
E lelkek most a legszebb szirmot bontják:
Zokogva szól szent elfelejtett szókat
Akit az élet Istenhez alázott.

Megyek. Kísér a kedves nővér Olga.
Az ajtónál ép hullát visz két szolgál.
Ahogy kilépek, nagy Dícsértességgel
Köszönt egy lázas, kommunista munkás.

V.

Ez itt a rémek ijesztő tanyája.
Halált lehel az embereknek szája.
Kemény próba a szemnek és a fülnek,
Az épek innét folyton menekülnek.

A tifuszos lány nyöszörög, vizet kér.
Hozzá hajol a fehérfátylas testvér.
Homályosak a fojtó szagú termek,
Alig piheg a torokgyíkos gyermek.

Vérhas gyötri a bajúszos legénykét.
Alighanem betelt a szörnyű mérték.
Sípól, zörög a levegő erősen
Vagy huszonhárom veszendő tüdőben.

Hadastyánok és fiatal leányok:
Isten világán szomorú talányok.
A Bibliából eszembe juttatják
A Jóbok és a Lázárok csapatját.

Kint kakukfüves, jóillatú nyár van,
Bent mégis mintha télbe lépne lábam.
Kint dalolnak a madarak a fákon,
Bent búcsút zeng egy láthatatlan Kántor.

Be jó, be jó, hogy sokszor járok erre.
Áldott komolyság hull az életembe.
Az imám itten szép sirályként szárnyal:
Barátkozom a jéghideg halállal.

VI.

Végigjártam a kórház sok-sok termét.
Öt éven át megjártam ép elégszer.
A kórházjárás fényes égi ékszer,
Tündökléséből száz vers is kitelnék.

Most búcsúzik, de holnap újra kezdem.
Erős hitem, hogy mindörökre jól járt,
Kit megejtett e véres, bús valóság,
Amelyről már az Úr is szolt nem egyszer.

Ó sápadt költők, tobzódó zenészek,
Mit néztek mindig égő csillagokba,
Tekintsetek a gennybe és a porba,
Találtok ott is földöntúli szépet.

Tekintsetek a vérre és a sebre.
Tekintsetek a vergődők hadára.
Izzadt homlokra, lázban izzó szájra,
Hol sírva csüng az élet végső perce.

Mert az a jobb, amit nem látunk annak.
Mert az a szebb, amit nem vettünk észre.
Az igazabb, mit elkerültünk félve
És a szentebb, mi lent a mélyben hallgat.

Ó tiszta reggel, hagyj most már magamra.
Pajkos rigók, vén gesztenyék, megyek már.
Száguld a perc, az óra is hogy eljár.
De szívverésem Jézus Krisztus hallja.

Városi István.